

Rozjímanie na stredu 20. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 20. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: práca,
pôvodné povolanie človeka;
nový rozmer; závidieť Božiu
štedrosť.

EVANJELIUM z Omše nám ponúka na
prvý pohľad mätúce podobenstvo:
majiteľ vinice najíma počas dňa
robotníkov a keď príde čas na
odmenu, prekvapí ich tým, že tým,
ktorí pracovali od rána, zaplatí
rovnako ako tým, ktorí prišli oveľa
neskôr (porov. Mt 20, 1-16). Tento

úryvok dal podnet na rôzne interpretácie, ktoré kladú dôraz na rôzne aspekty textu. V súčasnom kontexte je témou, ktorá rezonuje možno obzvlášť silno, dráma nezamestnanosti: situácia mnohých ľudí, ktorí podobne ako títo robotníci čakajú na prácu. Tragédia týchto ľudí je dvojnásobná: na jednej strane majú ťažkosti s užitím seba alebo svojej rodiny, na druhej strane je zranená ich ľudská dôstojnosť, lebo „práca je základným rozmerom ľudskej existencie na zemi“[\[1\]](#); je to totiž dobro potrebné nielen na prežitie, ale predovšetkým na to, aby sa žena a muž mohli realizovať ako osoby a svojou činnosťou slúžiť druhým a zdokonaľovať svet, a tak ho privádzať k Bohu.

„Práca je prvotné povolanie človeka, je Božím požehnaním, a poľutovaniahodne sa mýlia tí, čo ju považujú za trest“[\[2\]](#), učil svätý Josemaría. Pre drvivú väčšinu

kresťanov byť svätým znamená „posväcovať svoju prácu, posväcovať sa v práci a posväcovať druhých svojou prácou“[3]. Možno si v tomto čase modlitby môžeme položiť otázku: ako posväcujeme svoju prácu, s túžbou a odhodlaním robiť ju čo najlepšie, potom, čo sme ju obetovali Pánovi počas svätej Omše? Ako sa posväcujeme v práci, cvičením cností v poslušnosti Duchu Svätému, aby nás premieňal na *ďalšieho Krista* prostredníctvom činnosti, ktorú vykonávame? Ako posväcujeme druhých svojou prácou, prenášaním svetla a tepla na ľudí okolo nás, s apoštolským nadšením prejavujúcim sa v úprimnom priateľstve, ktoré ponúkame každému?

Z LUDSKÉHO HLADISKA máme tendenciu viac si ceniť práce, ktoré

sú lepšie finančne ohodnotené, majú spoločenskú prestíž alebo vynikajú svojou efektívnosťou. Niekedy sa tiež stáva, že ľudia, možno nie v teoretickej rovine, ale v praxi, pripisujú práci príliš centrálnu miesto vo svojom živote, takže pracovná činnosť zasahuje do priestoru, ktorý by mal patriť vzťahu s Bohom, rodinnému životu alebo priateľským vzťahom. V takýchto situáciách je vhodné zastaviť sa a zamyslieť sa: Aký je konečný zmysel mojej práce? Pracujem tak, ako to chce Boh? Čo Pán skutočne oceňuje na mojej práci?

„Človek by sa nemal obmedzovať iba na robenie vecí, na vyrábanie predmetov. Práca sa rodí z lásky, je prejavom lásky a láske sa i podriaďuje“[\[4\]](#). Je to láska, čo Pán oceňuje na našej práci, a čo premení zdanlivo bezvýznamnú úlohu na niečo veľké a hrdinské. Svätý Josemaría raz povedal dvom ľuďom,

ktorí sa starali o záhradu v jednom dome: „Aké krásne máte všetky tieto rastliny, všetky tieto kvety... Čo si myslíte: čo má väčšiu hodnotu, vaša práca alebo práca ministra?“ Oni zostali ticho, ale zakladateľ Opus Dei hneď pokračoval: „Záleží na láske, ktorú do toho vložíte: ak vložíte viac lásky ako minister, vaša práca má väčšiu hodnotu“[5].

Kresťan, keď cíti lásku, ktorú mu vlieva do srdca Duch Svätý (porov. Rim 5, 5), žije plný vďačnosti voči Bohu a snaží sa šíriť okolo seba lásku, ktorú prijal. Práca z lásky nevyklučuje iné legitímne motívy – ako zarobiť si na živobytie, získať uznanie alebo pocítiť uspokojenie z vykonanej povinnosti –, ale ich presahuje a usporadúva. V tomto zmysle sú osvetľujúce slová svätého Pavla: „Keby som poznal všetky tajomstvá a všetku vedu (...) a lásky by som nemal, ničím by som nebol“ (1 Kor 13, 2). To isté možno povedať o práci:

keď je hnacou silou hľadanie Božej slávy, táto úloha – akokoľvek jednoduchá alebo zložitá – nadobúda nadprirodzenú veľkosť. Rozhodujúce je, ako učil svätý Josemaría, „v snahe vykonávať ľudské činnosti — bez ohľadu na to, či sú veľké alebo malé — nadprirodzeným spôsobom, pretože vďaka láske získavajú všetky nový rozmer“[6].

PODOBENSTVO o majiteľovi vinice poukazuje aj na problém závidi: robotníci, ktorí prišli ako prví, protestujú proti veľkorysosti majiteľa voči tým, ktorí pracovali menej. Ježiš hovoril k niektorým farizejom, ktorí si mysleli, že sú v privilegovanej situácii pred Bohom, chceli byť vyznamenaní za svoje skutky a neakceptovali, že Pán môže prijať hriešnikov. Namiesto toho, aby sa radovali z Božieho milosrdenstva,

vnímali ho ako nespravodlivosť. Oni, rovnako ako robotníci v podobenstve, „nevidia krásu gesta pána, ktorý nebol nespravodlivý, ale jednoducho veľkorysý,“ učí Lev XIV, „ktorý nehľadal len zásluhy, ale aj potrebu. Boh chce dať všetkým svoje kráľovstvo, to znamená plný, večný a šťastný život. A tak koná Ježiš s nami: nestanovuje rebríček, ale daruje sa celkom tomu, kto mu otvorí svoje srdce“[7].

Závisť je jednou z najstarších nerestí, ktoré nám predstavuje Písmo, a v tom, kto ju živí, vyvoláva horký smútok, ktorý môže prerásť v nenávisť. Keď Kain videl, že Pán prijal s radosťou obeť Ábela a nie jeho, „veľmi sa rozhneval a sklopil hlavu“ (Gn 4, 5). Namiesto toho, aby upriamil svoj pohľad na všetky dary, ktoré mal – bol prvorodeným synom Adama a Evy –, nedokázal zniesť, že jeho brat je šťastný a získal si Božiu

priazeň. Pohltený týmto závistlivým smútkom, vzbúrili sa a zabil Ábela.

„V koreňoch tohto zla je falošná predstava o Bohu: neakceptuje sa, že Boh má svoju vlastnú *matematiku*, odlišnú od našej. (...) Chceli by sme Bohu vnútiť našu sebeckú logiku, ale Božia logika je láska. Dary, ktoré nám dáva, sú určené na zdieľanie. Preto svätý Pavol nabáda kresťanov: *Milujte sa navzájom srdečne, jeden druhého si vážte viac ako seba samých* (Rim 12,10). Tu je liek proti závisťi!“^[8]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nás naučila úprimne sa tešiť z darov, ktoré jej Syn udeľuje ostatným, a s radosťou kontemplovať milosrdenstvo, s ktorým pristupuje ku všetkým svojim deťom.

---

[1] Svätý Ján Pavol II, *Laborem exercens*, bod 4.

- [2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 482.
- [3] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 55.
- [4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 48.
- [5] Salvador Bernal, *Monseñor Josemaría Escrivá de Balaguer. Apuntes sobre la vida del Fundador del Opus Dei*, Rialp, Madrid 1980, 6^a ed., s. 194.
- [6] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 60.
- [7] Lev XIV, *Audiencia*, 4-VI-2025.
- [8] František, *Audiencia*, 28-II-2024.
-